

2297 23. Jan. 1894. 2. Del af Finanslovf. f. 1894—95. (Kultusminist.) 2298

sten og i det hele taget bedre paa at udbytte de Erhvervsgræne, der er, end de selv, fordi de selv mangle de nødvendige Redskaber; de vente derfor med god Grund, at man anvender disse Penge for at skaffe dem den Civilisation, de trænge til. Hør man det ikke, tvinger man dem blot lidt efter lidt til at drage Syd og Vest paa, og under denne Vandring bør maasse Halvdelen ud, og naar de andre komme om Vest paa, møde de de Kolonier, som ere de allerdaarligste og de fattigste, nemlig de herrnhuttske. Jeg tror, man gør i høj Grad Uret mod de Mennesker deroppe ved ikke at ville bevilge denne tilsvende og sidst dog ikke overordentlig store Sum.

Mr. Nielsen: Jeg finder Anledning til at sige et Par Ord om den Bevilling, som er søgt til Oprettelsen af en Missionsanstalt paa Ostgrønland, altsaa den Sag, som det ærede Medlem fra Storebeddinge (S. Seabeniuss) lige nu berørte. Jeg indrømmer selvfølgelig, at det ikke er nogen ganske lille Sum, der her er Tale om, skønt det glædede mig, gennem det, den meget ærede Indenrigsminister udtalte, at høre, at Summen jo i ikke ganske ubetydelig Grad kan nedsettes. Dersom Sammenligningen blot skal drages mellem det ringe Antal Mennesker og den forholdsvis store Sum Penge, synes jeg, det er ganske naturligt, at man kommer til det Resultat, som Finansudvalgets Flertal er kommet til, nemlig at nægte Bevillingen. Men jeg mener ikke, man kan nøjes med at drage denne Sammenligning, mellem det ringe Folkeantal og den forholdsvis store Udgift; man bliver nødt til i denne Sag at spørge, om ikke Danmark, som Moderland er Bestielsen, Bilandet Grønland og dets Behovere noget skyldig, og da tror jeg ikke, det kan nægtes, at Moderlandet maa have den Skyldighed og Pligt at have Befolkningen deroppe op paa et højere Kulturtrin. Nu hørte jeg godt, at den meget ærede Ordfører for Flertallet i denne Sag, den meget ærede Ordfører for Finansudvalget (S. Holm) sagde, at Missionen ikke havde gavnnet i Grønland, at der hos Behoerne derovre kun var ringe religiøs Sands, og at de i det hele taget ikke havde haft nogen rigtig Gavn af Missionen. Det kan i Almindelighed ikke siges, i alt Fald er

det ikke ganske korrekt. Der kan ganske vist siges, at der er adskillige af de Missionærer, der have været der, som ikke have haft den rette Opfattelse af deres Arbejde, og som ikke rigtig have forstaaet, hvad det vil sige at have at gøre med et saa barnligt Folk som Grønlænderne; men til Gengæld skal det virkelig ogsaa tilstaaes, at der har været Missionærer deroppe, som netop har forstaaet Maaden, hvorpaa det grønlandste Folk skulde tages, at det deroppe ikke gjaldt om, som det i det hele taget ikke gælder om, at proppe Folk med dogmatisk Kristendom og at rangere dem ind i Tallet af Kristne, men at det, hvorom det gjaldt, var at opdrage disse Mennesker til et lidt højere LivsSyn, end de tidligere havde haft. Jeg styr aldeles ikke at nævne en af de nuværende Missionærer deroppe, fordi han i allerhøjeste Grad netop har forstaaet dette at se paa Missionærerens Gerning som den opdragende meget mere end som den at bibringe teoretisk kristelige Kundskaber, og det er Missionær Valle i Grønland. Naar jeg nævner dette Navn, vil jeg saamaend slet ikke nedsette nogen af de øvrige Missionærer der oppe, men jeg vil kun særlig betone, at havde alle Missionærer i Grønland været som han, kunde man ikke sige andet, end at den danske Mission i Grønland absolut virkede til Gavn for Grønlænderne. Nu nævnedes den ærede Ordfører ogsaa dette, at Civilisationen, der ganske naturlig kommer i Følge med Missionen, jo ikke havde været særlig til Gavn, det var mere Civilisationens Udvækster, man kunde se oppe i Grønland, end det gode, Civilisationen medfører. Det er nu ogsaa ganske sikkert en ret ensidig Betragtning af Sagen. Det lader sig selvfølgelig ikke nægte, at ogsaa Civilisationens Udvækster kunne mærkes oppe iblandt Grønlænderne, hvor Missionens Civilisation kommer frem. Det glæder mig for øvrigt ogsaa gennem, hvad den meget ærede Indenrigsminister udtalte, at høre, at det langt ra er i den Grad, at Udvæksterne ved Civilisationen kunne mærkes, som mange have troet, og i øvrigt ogsaa jeg selv har været noget tilbøjelig til at tro. Den ærede Ordfører vil ganske sikkert give mig Ret i, at Misbrugen hører ikke Brugen, og man kan ikke mene, at fordi Civilisationen medfører adskillige Ulemper,